

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО

† ПЪРВА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

Веднъж, когато народът се притискаше към Него, за да слуша словото Божие, а Той стоеше при Генисаретското езеро, видя два кораба, които стояха край езерото; а рибарите, излезли от тях, плавеха мрежите.

Като влезе в един от корабите, който беше на Симона, помоли го да отплува малко от брега и, като седна, от кораба поучаваше народа. А когато престана да говори, рече Симону: отплувай към дълбокото, и хвърлете мрежите си за ловитба.

Симон Му отговори и рече: Наставниче, цяла нощ се мъчихме, и нищо не уловихме; но по Твоята дума ще хвърля мрежата.

Това като сториха, те уловиха голямо множество риба, та и мрежата им се раздираше. И кимнаха на другарите, които се намираха на друг кораб, да им дойдат на помощ; и дойдоха, и тъй напълниха двата кораба, че щяха да потънат.

Като видя това, Симон Петър падна пред коленете Исусови и рече: иди си от мене, Господи, понеже аз съм грешен човек. Защото ужас обвзе него и всички, които бяха с него, от тая ловитба на риби, хванати от тях, тъй също и Иакова и Иоана, синове Зеведееви, които бяха другари на Симона. И рече Исус на Симона: не бой се; отсега ще ловиш човеци. И като изтегнаха корабите на брега, оставиха всичко и тръгнаха след Него. (Лк 5:1-11)

ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО

ЗА ЧУДЕСНИЯ УЛОВ НА РИБА

Нашият Господ Иисус Христос дошъл на земята да спаси човешкия род. Веднъж Той, Единородният Син Божи, Ангелът на вечния Завет, Умиротворителят на вселената, Съкрушителят на царството на дявола, идващият Съдия на живи и мъртви, Подателят на всяко дихание, уподобил се, освен в греха, във всичко на човека, смирено учил народа на брега на Генисаретското езеро. Но тъй като народът Го притискал, Той помолил рибарите, които цяла нощ се трудили и нищо не хванали, да влезе при тях в лодката, принадлежаща на Симон Петър, и да отплават недалеч от брега и така поучавал народа.

Спасителят на света, Ловецът на човешките души, предугнал в тези рибари бъдещите апостоли. Това

били Симон Петър и синовете Зеведееви - Иаков и Иоан Богослов.

След края на проповедта Христос казал на Симон: „Отплувай към дълбокото и хвърли своите мрежи за лов“. Но той отговорил: „Наставниче, цяла нощ се трудохме и нищо не уловихме, но по Твоята дума ще хвърля мрежата“. И, като я хвърлил, станал свидетел на обилния улов на риба, тъй като даже мрежите се прокъсвали. Този чудесен случай довел рибарите до ужас. Симон Петър, чувствайки своята греховност и недостойнство, в смирение паднал в нозете на Спасителя на света и Го умолявал да си тръгне от него. Но Господ казал: „Не бой се: отсега ще ловиш човеци“. Изтеглили лодките с рибата на брега, бъдещите апостоли оставили всичко и тръгнали след Господа. Те станали Негови постоянни спътници и проповедници, а впоследствие разпространили Божественото учение за спасението по цялата вселена.

Повелението да хвърлят мрежата - това били думи не на прост човек, а на Бог, на Когото е подвластна всяка твар, Комуто със страх и трепет служат небесните войнства и всички светии. Това било чудо, което апостолите усетили в своите сърца. Те видели в галилейския проповедник Спасителя на света, дошъл да освободи човешкия род от мъчителството на дявола.

А усещаме ли ние, братя и сестри, в своите сърца гласа на своя Творец и Създател? Всички ние с вас предстоим в този храм пред Лицето на Този същия Бог, пред Когото стояли апостолите. Той вчера и днес е Същият, и во веки (Евр. 13: 8). Той постоянно хлопа на вратата на нашето сърце. От нас самите зависи дали ще Го приемем или пък ще се отдалечим „в далечна страна“, при другия ловец - при губителя на човешките души, дявола. Загубелите от грехове сърца не могат да вместят думите на Божествения Учител: вървете след Мене. И това става по една причина: те повече са възлюбили тъмнината, отколкото светлината.

Ние с вас не постъпваме така, както постъпили светите апостоли, и се стремим да устроим своя живот не според Божия зов, не според Неговата света воля, а според своите греховни наклонности. И затова при малките наши житейски неуспехи ние губим равновесие, горчиво се оплакваме и сме готови даже да роптаем срещу Бога. И обратното, когато в нашия живот всичко бива благополучно, тогава ние ставаме самонадеяни горделивци, мислейки, че нашето благополучие зависи от нашето умение, а не от Бога, Който милва и спасява.

Намирайки се в такова плачевно състояние, ние не само не въздаваме на Бога благодарност, но и забравяме за ежедневната молитвена храна за душата. А това, на свой ред, ни прави неспособни за възприемане на Божествената истина. Нали нашето сърце никога не може да бъде празно. При условие, че ние не го запълним с молитвата и добри разположения, то дяволът ще го запълни със своите скверни мисли и пожелания; тогава нашата душа ще стане не храм на Светия Дух, а разбойнически вертеп. И добре е още, ако ние навреме съумеем да отдалечим от своето сърце злия дух с неговата мерзост и нечистота и да се обърнем към единия Лекар на душите и телата - Бог. Но ако грехът вече е успял напълно да плени нашата душа и да обладае нашата воля, то тук се изисква вече особеното въздействие на спасяващата Божия благодат, за да ни възвърне на спасителния път, иначе ние, предоставени на собствените си сили и средства, безвъзвратно ще погинем.

Ето защо ние трябва постоянно да бдим над себе си, над своите мисли, дела и пожелания, и всячески да избягваме това, което оскърбява Бога и Го отдалечава от нашето сърце. Много често ние поради своето самолюбие считаме самите себе си за не по-лоши от другите хора и по тази причина се стремим да извиним себе си, да оправдаем своите греховни дела, макар в нашата душа да се спотайват и да действат различни похоти и страсти.

Да пази Господ всеки от нас от такова страшно състояние. Ние с вас не следва да забравяме, че и щастieto и нещастieto на нашия живот, успехите и неуспехите в делата – всичко това се подрежда и благославя от Бога за нашето спасение.

Нека, братя и сестри, подобно на галилейските рибари, във всичко да се уповаваме не на самите себе си, а на всемилостивия Бог и да приемаме всичко –

било то поощрение или вразумление - като от Божиите ръце, защото и това, и другото в промислителния за нас Божий план ще ни послужи към достигане на вечен живот. Любовта и милостта към нас на Господа, Божията правда нека бъде за нас по-скъпа от всички земни блага. И едва тогава ние с вас можем да кажем думите на апостола Павла: „С добрия подвиг се подвизах, вярата опазих, а сега ме очаква венецът на правдата, който ще ми даде в оня ден Господ“ (2 Тим. 4:7-8). Амин.

Схиархимандрит Йоанн (Маслов)
Източник: www.pravmildeji.org

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ

СВ. АП. АНАНИЯ

(I - II век. Чества се на 1 октомври)

ЖИТИЕ

Св. апостол Ананий бил един от Седемдесетте Христови ученици. Служил като епископ в град Дамаск, Сирия. След чудесното обръщение край Дамаск на Савел – бъдещия велик проповедник на народите св. апостол Павел – Господ изпратил Ананий при него с думите:

- Стани, та иди на улицата, която се нарича Права, и подири в Юродова къща един тарсянин на име Савел. Ето, той се моли...

Ананий отговорил:

- Господи, слушал съм от мнозина за тоя човек колко зло е сторил на Твоите светии в Йерусалим. Той и тук има власт да върже всички, които призовават Твоето име.

Господ обяснил на Ананий:

- Иди, защото той Ми е избран съд, за да понесе името Ми пред народи, царе и синове Израилеви. И аз ще му покажа колко трябва той да пострада за Моето име...

Ананий отишъл на улица Права, влязъл в къщата и намерил невиждащия Савел. Възложил върху него ръце и казал:

- Брате Савле! Господ Иисус Христос, Който ти се яви по пътя, по който дохождаше ти, ме прати, за да прогледнеш и да се изпълниш с Дух Свети.

Изведнъж като че люспи паднали от очите на Савел. Той веднага прогледнал, приел свето Кръщение от апостол Ананий и станал, по думите на св. Йоан Златоуст, "от вълк – агне, от трънак – лозе, от плевел

– пшеница, от враг – приятел, от богохулник – богослов".

Изтощен от тридневния строг пост, Савел приел храна от ръцете на св. апостол Ананий и се подкрепил.

От Дамаск св. Ананий често ходел из близки и далечни градове и села на мисионерска проповед.

Когато проповядвал словото Божие в град Елевтерпол, управителят Лукиан наредил да го хванат и заставят да принесе жертва на идолите. Той претърпял големи мъчения, при които дръзновено изповядвал името Божие. Мъчителите го извели извън града и го убили с камъни.

Християни пренесли и погребали тялото му в Дамаск.

© Жития на светиите. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев).

ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО

5. ЗАЩО ТОЛКОВА МНОГО ОБРЕДИ, ЧИНОДЕЙСТВИЯ И ПРАВИЛА В ЦЪРКВАТА СЕ ПОЧИТАТ КАТО ДАДЕНИ ОТ БОГА, МАКАР ЧЕ НЕ СА СПОМЕНАТИ В СВЕЩЕНОТО ПИСАНИЕ?

(Продължава от бр. 784)

"Самото Свето Писание внушава да пазим преданията: "И тъй, братя - пише Апостолът до солуняните, - стойте и дръжете преданията, които научихте било чрез наше слово, било чрез наше послание" (2 Сол. 2:15). "Пази онова, що ти е предадено - пише Апостолът до Тимотея, - и се отвръщай от скверното празнодумство и от възраженията на лъжовната наука" (1 Тим. 6:20). "Похвалявам ви, братя, - пише Апостолът до коринтяните, - че ме помните за всичко и държите преданията тъй, както съм ви ги предал" (1 Кор. 11:2). Преданията като източник и основание на истинското християнско учение постоянно посочват и творенията на Отците.

Свети Епифаний пише: "Трябва да държим и преданието, защото е невъзможно да се получи всичко в писанията: Светите Апостоли едно са оставили в писанието, друго - в Преданието." По такъв начин и от правилата и определения на Светите поместни и Вселенски събори ясно може да се види, че те имат за основа Преданието на Църквата и на него се осланят относно истините на вярата и на християнския живот, и обредите и тайнствата, и относно самото Писание и разбирането на смисъла му и неизменното пазене отначало на Преданията са смятали са свое най-свято задължение. Следването на учението на Светите отци и Преданието на съборната Църква са почитали като шестване по царския път. Те направо са казвали на съборите: "Нека да пазим древните обичаи, древните Предания, да пазим древния закон и правила да не се въвеждат в Църквата новости пряко писанията и църковните Предания." "Пазим без нововъведения - са писали

Отците на VII Вселенски събор - всичко чрез Писанието и без Писанието установените за нас църковни Предания"

(Следва)

Из книгата „Какво е необходимо да знае съвременният православен християнин“ от архимандрит Лазар Абашидзе, Тавор прес, София

ОТЕЧЕСКИ СЪВЕТИ

ЗА РЕЗУЛТАТА ОТ МОЛИТВАТА

Ако човек очаква само резултата от своята молитва, той никога няма да го види, защото самото начало на молитвата му вече е поставено на грешна основа. Ние не се молим, за да видим някакъв резултат или плод от молитвата ни. Ние се молим, за да ни се простят греховете, за да ни помилва Господ.

Господ ни дава Своите Тяло и Кръв, отпуска греховете ни, чрез Църквата ни дава благодатта на Светия Дух. Затова е достатъчно да молим бога за Неговата милост със смирение и простота. Смиреният човек вярва на Бога и не се съмнява, че Господ ще го чуе. Ако искаш да видиш резултата от молитвата си, това означава, че се съмняваш в това. И доколкото Бог не желае да ни навреди чрез собствената ни гордост, скрива плодовете на молитвата ни. Напълно е възможно Той да ни ги яви тогава, когато се смирим, когато можем да им се наслаждаваме, без дори да разбираме това.

Един старец казал на монаха, който непрекъснато се стараел да види плодовете от своята молитва: „Ти приличаш на човек, който е посадил в земята семе, но всеки ден го откопава, за да види дали е пуснало корен. Остави семето в земята, поливай го, грижи се за него и то само ще порасте!“.

Митрополит Атанасий Лимасолски
Източник: „Православен глас“, Брой 1, 2026 г.

ПОУЧЕНИЯ ОТ АВВА ДОРОТЕЙ

Авва Доротея е казвал, че онзи, който се обляга на своя разум или на своето мнение, не е възможно да се подчинява, или да следва добрия пример на ближния. Бидейки обхванати от страсти, ние никак не бива да вярваме на своето сърце. Защото лошото правило и правото изкривява.

Който не пренебрегне всички неща, слава и телесен покой, а заедно с това и самооправданието, той не би могъл нито да отсича своите пожелания, нито да се избави от гняв и скърби, нито да успокои ближния.

Не е велико нещо да не осъждаш, или да съчувствуваш на оновова, който е в скръб и ти се покорява. Но велико е - да не осъждаш оновова, който ти противоречи, да не му отмъщаваш, да не се съгласяваш с ония, които го осъждат и да се радваш заедно с ония, които са предпочетени пред тебе.

Не търси любов от ближния, защото който (я) търси, се смущава, ако не я намери. Но, по-добре ти сам

прояви любов към ближния и ще се успокоиш и по този начин и в ближния ще предизвикаш любов.

Който извърши угодно дело на Бога, той непременно ще изпадне в изкушение. Защото всяко добро дело или се предшества, или се последва от изкушение, та и онова, което се прави заради Бога, не може да бъде сигурно, ако не бъде изпитано чрез изкушение.

Нищо не свързва хората помежду им така тясно, както когато те си сърадвават (един другиму) във всичко и имат еднакъв начин на мислене.

Дело на смиреномъдрие е, да не пренебрегваме подаянието на ближния; и трябва да го приемаме, макар да е малко и незначително.

Ако ми се случи някаква работа, по-приятно ще ми е да постъпя според съвета на ближния, макар и да я проваля по неговия съвет, отколкото добре да я изпълня, следвайки собствената си воля.

Добре е, във всяка работа сам да се погрижиш за онова малко, от което се нуждаеш, тъй като не е полезно във всичко да бъдеш спокоен.

Във всяка работа, която ми се случва, никога не съм искал да се оградя с човешка мъдрост, но, каквато и да бъде тя, аз винаги постъпвам според силите си и всичко предоставям на Бога.

Който няма своя воля, той винаги изпълнява своето желание. Доколкото такъв няма свое желание, то, каквото и да се случи (с него), той във всичко е доволен и се оказва, че той винаги изпълнява своите желания. Защото той не иска работите да стават така, както той желае, но иска те да стават така, както ще си станат.

Неприлично е за когото и да било, да поправя брата: и тогава, когато онзи съгрешил против него. Пък и в друго време не бива да върши това с цел да отмъсти.

Любовта към Бога е по-силна от естествената любов.

Не прави зло дори и на шега, защото се случва, че някой отначало, шегувайки се, върши зло, а после, без да иска, се увлича от него.

Не бива да желаем да се освободим от страстта с цел да избегнем произлизащата от нея скръб, но, поради пълна ненавист към нея, както е казано: с пълна омраза ги мразя, те ми са врагове (Пс. 138,22).

Не е възможно някой да се разгневи против своя ближен, ако сърцето му най-напред не се възгордее над него, ако не го унижи и не счете себе си по-горе от него.

Признак за това, че някой доброволно изпълнява страстта, служи неговото смущение тогава, когато го изобличават или поправят. А ако понася изобличението, т.е. вразумяването, без смущение, това е признак, че някой е бил победен от страстта, или я е изпълнил по незнание. На нашия Бог подобава слава во веки веков. Амин.

Из „Църковни слова“
Източник: www.predanie.bg

Детски свят

ТЪЙ ПОСТЪПВА ГОСПОД С ЧОВЕКА (Притча)

Един старец
вървял из
манастирския
двор и видял как
престарял монах
поливал много
грижливо
изсъхнал храст.
- Отче, защо си
хвърляш силите

на вятъра? Не виждаш ли, че той почти е загинал?

Монахът се усмихнал:

- Докато в корените му има дори само една капка живот, ще продължа да го поливам.

Минали няколко седмици... И след един силен дъжд храстът неочаквано се покрил със зелени листенца.

Тогава старецът се обърнал към монасите:

- Братя мои, погледнете този храст, който почти беше загинал! Така постъпва и Господ с човека. Ние често гледаме един на друг и си казваме: „Този не може да се промени! Душата му е загинала.“ Но Бог продължава да изпраща на човека милост, скърби, срещи, добри думи, молитвите на близките- всичко, което може да пробуди застиналото сърце.

Само Господ знае в кой ден пресъхналата душа отново ще оживее. И заради това не бива никога да бързаме да зачеркваме нито някой човек, нито самите себе си!

Докато човек е жив, дверите на покаянието остават отворени за милосърдието Божие.

Източник: „Православен глас“, Бр. 7, 2026 г.

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

27 септември †1 Неделя след Неделя подир Въздвижение. Св. мчк Калистрат и дружината му. Св. апостоли от 70-те Марк и Аристарх. Гл. 8, үтр. ев. 6, ап. 2 Кор. 6:16-18, 7:1 (с. 185) и лит. ев. Лк 5:1-11 (с. 106)

28 *Преп. Харитон Изповедник. Св. прор. Варүх

29 септември Преп. Кириак Отшелник. Преп. Теофан Милостивн. Св. мчца Петрония

30 септември Св. свщмчк Григорий, просветител на Армения. Св. мчца Рипсимия

1 октомври *Покров на Пресвета Богородица. Св. ап. Анания. Преп. Роман Сладкопевец. Преп. Йоан Күкүзел

2 октомври Св. свщмчк Киприан и св. мчца Юстина. Св. Андрей, юродив заради Христа

3 октомври Св. свщмчк Дионисий Ареопагит. Преп. Йоан Хозевит

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма ставрофорен иконом Емилян Костадинов
Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свето Благовещение“

Енорийски лист „Благовестие“ се разпространява безплатно
Можете да намерите изданието и на интернет адрес:

www.hram-blagoveshtenie.bg